

[Justitsministeren.]

at Reglerne noget mere nærmede sig til de nugældende Bestemmelser, og paa de 2 af disse Punkter har Justitsministeriet fulgt Mindretallet. Det ene drejer sig om det Tilfælde, hvor vedkommende selv ved sit Forhold har givet Anledning til Fængslingen og det udviste Forhold ikke kan skyldes Frygt, Forvirring eller Misforstaaelse. Her foreslaas det, at Retten til Erstatning *bortfalder*, medens 1929-Udvalgets Flertal blot havde foreslaaet, at Erstatning i saadanne Tilfælde *kan nægtes eller nedsættes*. Det andet Punkt angaar de Tilfælde, hvor Frifindelse eller Undladelse af at rejse Tiltale skyldes de i Straffelovens §§ 16 og 17 nævnte subjektive Straffrihedsgrunde, idet man ogsaa her i Modsætning til Udvalgsflertallet foreslaar, ikke at Erstatning blot *kan nægtes eller nedsættes*, men at Retten til Erstatning ubetinget *bortfalder*.

Det staaende Retsplejeudvalg har ikke kunnet tiltræde 1929-Udvalgets Forslag paa dette Omraade, men har henstillet, at man i det store og hele opretholder de nugældende Betingelser. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa Enkeltheder, men indskrænke mig til at henvise til Udvalgsbetænkningen og Retsplejeudvalgets Erklæring, der jo, som jeg før nævnte, følger som Bilag med Lovforslaget.

Ogsaa de processuelle Regler om Frem sættelse af Krav om Erstatning foreslaas forandret paa forskellig Maade. Tanken hermed er især i videst muligt Omfang at søge opnaaet, at Erstatningskravet bliver afgjort i den samme Sag, i hvilken Strafsørgsmaalet afgøres, og ikke henskydes til senere Paakendelse til unødigt Besvær for Myndighederne og Vidnerne.

Endelig skal jeg nævne, at der med Hensyn til Afhøring af Børn foreslaas Regler, der i Hovedsagen stemmer overens med, hvad der i Samlingen 1928—29 blev vedtaget i Folketinget, idet man bl. a. foreslaar, at saadanne Afhøringer af Dommeren kan overlades Værgeraadene.

Efter Indstilling fra Udvalget af 1929 er der endelig i Lovforslaget optaget forskellige Regler, der ikke specielt angaar Strafferetsplejen.

Saaledes stilles der Forslag om Ændringer i Retsplejelovens Regler om processuelle Frister.

Disse Ændringer er i Hovedsagen af formel Natur, idet de tilsigter at skabe mere Ensartethed paa dette Omraade, men der er dog et Par vigtige Realitetsændringer imellem, nemlig Forslagene til §§ 397 og 487. Det ene af disse gaar ud paa, at Ankefristen i borgerlige Sager til Højesteret nedsættes fra 8 Uger til 1 Maaned, og det andet bestemmer, at Eksekutionsfristen forlænges fra 15 Dage til 1 Maaned. Disse to Ændringer staar i Forbindelse med hinanden, idet den mest rationelle Ordning er den, at Ankefrist og Eksekutionsfrist er lige lange. Naar Eksekutionsfristen — som nu — er kortere end Ankefristen, medfører dette, at Domfældte i Virkeligheden ikke faar den fulde Ankefrist til at overveje Anke i, da han for at undgaa Eksekution ofte maa bestemme sig til Anke, inden den korte Eksekutionsfrist udløber. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at det staaende Retsplejeudvalg ikke har ment at kunne tiltræde disse Forslag.

Endvidere indeholder Lovforslaget — ligeledes i Overensstemmelse med Udvalget af 1929 — nogle formelle Ændringer, der gaar ud paa at fjerne fra Retsplejeloven de Bestemmelser, der fastsætter Antallet af de forskellige til Retsplejen knyttede Tjenestemænd, samt de til Loven knyttede Tavler over Landets Inddeling i Rets- og Politikredse. Disse Forandringer foreslaas, fordi det er mere praktisk at lade disse Bestemmelser fastsætte i Normeringslovene, saaledes at de fra Tid til anden ønskelige Ændringer paa dette Omraade kan gennemføres uden at nødvendiggøre Ændringer i selve Retsplejeloven. Heller ikke dette Forslag er tiltraadt af det staaende Retsplejeudvalg.

Endelig skal jeg nævne, at 1929-Udvalget har foreslaaet en Omordning af Reglerne om processuelle Bevillinger. Dets Indstilling, der er tiltraadt af det staaende Retsplejeudvalg, gaar ud paa, at de processuelle Bevillinger, der for Tiden meddeles af Justitsministeriet, nemlig Tilladelse til Anke eller Kære efter Anke- eller Kærefristens Udløb (Oprensning), Tilladelse til Anke eller Kære til 3die Instans og Tilladelse til Anke eller Kære af Afgørelser, der som Regel ikke kan paaankes eller paa kæres, altsaa især Anke af Domme i Politisager, naar Bøden ikke er over 60 Kr. (summa appellabilis), skal henlægges til